

ગુજરાત વિગ્રાપ્તિ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૬૮૮૩ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ભગવદ્ગીતા ૩૨

વિષય ૬-૩ ૧૨૫

५८८३

अमरावती विद्यापीठ ग्रंथालय
अमरावती
श्रीहरि-संग्रह

सिद्धन रत्नाकर

अथवा

रत्नवन मंजरी.

जाण पळेलेो.

सांताकारं, भुज्गयशनं, पद्मनामं, सुरेशम्
विश्वाधारं, गगनसदृशं, मेघवर्णं, सुभागम्
लक्ष्मिकांतं, कमलनयनं, योगिभिध्यानगम्यम्
विष्णु भवभयहंरं, सर्व लोकैकनाथम्

(१)

દદમ્યં સૂત કુંડલં, સૂચાર્ગણક, મણ્ડલમ્
 બ્રહ્મકં નૈકવલ્લભં, નમામિ શ્રીકૃષ્ણ, દુર્લભમ્
 યશોદયા, સમોદયા, સકોપયા, દયાનિધીમ્
 ઉદુખ્યલં, સૂદઃસહમ્, નમામિનંદસવહમ્
 નવિન ગોપનાગરં, નવિનકેળી મનદરમ્
 નવિન મેઘસુંદરં, ભજે વ્રજૈક મંદિરમ્
 સદૈવ પાદપંકજં, મદીય, માનસનિજમ્
 દધાતુનન્દ ગાળકં, સમસ્ત ભક્ત પાળકમ્
 સમસ્ત ગોપ નાગરી, દુર્લભજૈક મોહનમ્
 નમામિ કુંજ મદ યમમ્, પ્રસન્નમાલ સોબનમ્
 દિગન્ત કાન્તરેગનં, સહસ્ત્રગ્રાલ સાગનમ્
 દીનદીને નવં નવં, નમામિનન્દ સમભવમ્
 શુશ્રુઞ્કરં, સુખાકરં, કૃપાકરં, કૃપાનરમ્,
 ત્વરા સુખૈકદાયકં, નમામિ ગોપનાયકમ્
 સમસ્ત દોષ, સોમસ્ત સમસ્ત લોક
 સમસ્ત ગોપના

ભવોમ

હરિગીત છંદ. (૨)

- નિકટ ભુમિ નિકટ માયા, સંગમે શક્તિ રહી;
તે વિશે મહાતત્વમાંથી, ત્રિગુણની રચના થઇ; ૧૬૬
- રજે એ બ્રહ્મસ્વરૂપે, તન માત્રા પાંચે કરી;
શબ્દ સ્પર્શ રસ રૂપ ગંધ છે, પ્રખળ શક્તિને ધરી. ૧
- સત્ત્વ તે વિષ્ણુ સ્વરૂપે, પગપાતા યશમાં રહી;
મન બુદ્ધિ અહંકાર ચિત્ત, અંતઃકરણ યુક્તિ બ્રહ્મી. ૨
- તમે ગુણ હરિ રૂપે, પંચભુવ મમતા ધરી;
ત્રિગુણ દેવ ઓમકાર રૂપે, શ્રુષ્ટિની રચના કરી. ૩
- અંતઃકરણ પરિછિન્ન ચેતન, પ્રમાપદ ધારણ કરી;
પ્રમાણરૂપ પરિછિન્ન, વૃત્તિકરણ કારણવા ધરી;
હૃદ ચૈતન્ય યોગ થઇને, પ્રચિતિ અર્થ જાણ; ૪
- પદ અર્થનો સંયોગ થઇને, પદાર્થે માયા ભણ;
શુદ્ધ સત્ત્વ પરિછિન્ન ચેતન, હૃદય શક્તિ ધરી;
બુદ્ધિમાં આભાસ સાથે, કર્મફળ દાતા હરી;
મહીન સત્ત્વ પરિછિન્ન, ચેતન છવપદ અજ્ઞાનથી;
- ધર્મે સુખ અધર્મે દુઃખને, પામે નિજ અભિમાનથી. ૫
- શુદ્ધી બ્રહ્મપદ ભ્રમિત થઇને, પરિતાપ પામે સદા;
સર્વજ્ઞ પણ અલ્પજ્ઞ માની, નિજ શક્તિ જાણે નવકદા;
અંતરંગગા અંતર યમુના, અંતર માંહે સરસ્વતિ;
અંતર કાશી અંતર ગોકુળ, અંતરમાંહી શ્રી દ્વારામનિ ૬
- અંતર સિંધુ અંતર રેવા, અંતર માંહે ગોદાવરી;
બ્રહ્માંડની આ અનહદ રચના, પુરિ રહી સોહમપુરી;
અનિષ્ટા અધિજ્ઞાન ચેતન, નામ રૂપ આ ૧. ૨ જ;

અસ્તિભાતિ પ્રિય ગુણે, નિરાકાર સાકારતે. ૭

નિવિશેષ, નિરક્ષેપ આત્મા, નિત્ય મુક્ત દુટ્કથ જો;

દેશકાળ ભેદી રહ્યો, પણ દેશકાળ વિરક્ત તે;

ધ્યેય ધ્યાતા એક, અદ્વૈત પુરણુષ્ઠ વિભુ સદા;

કર્તા અકર્તા પૂર્ણ જ્યોતિ, નિઃસંગે સંગે તથા. ૮

દૂર નહી સમીપ નહી, પણ સ્વયંભુ નિજજ રૂપ છે;

કલ્પવૃક્ષ પુરણુ આનંદ, સર્વ રૂપ નિરૂપને;

ઉપદેશને વિશ્વ કારણ, પુરષોત્તમ ઉત્તમ સદા;

ધર્મ રૂપ અનંત જ્યોતિ, પરમ આનંદ સર્વદા અનહદ. ૯

(૩) શ્રી હાકોરના દર્શન વિષે.

ચાલો જઈએ દરશન કરવા, હાકોરમાં હાકોર બિરાજે છે;

દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૧)

પેહેલું દુઃખ બ્રહ્માનું ભાગ્યું, શંખાસુરનેભારીને;

સંખનારાયણ પેઠા બેટમાં, વેદ લાવ્યા ચાર વાળીને;

કચ્છારપે સાગર મથીએ, ચૌદ રત્ન બહાર કાઢીને;

અમૃતતો અમરને પાયુ, વિષપાયુ વિષ ધારીને;

વરાહરૂપે પૃથ્વી લાવ્યા, આઘ નિરંજન આજે છે;

દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૨)

પ્રહલાદની પ્રતિજ્ઞા પાળવા, નરહર નરસંગ રૂપ ધર્યું;

હીરણ્ય કસ્યપને નખે વધેર્યો, ત્રિધિનું વાક્ય સદ્ગુણ કર્યું;

વામનરૂપે બળીને ચાંપ્યો, ઈંદ્ર રાયનું કારજ કર્યું;

હામીલો છડીદાર થઈ ઉભા, બળિરાયનું ભાગ્ય ભાગ્યું;

દરથી ગૃહી નક્ષત્રી કીધી, જઈ કોકિલમાં બીરાજે છે;

દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૩)

અનેક દુઃખ દેવતાના ભાગ્યા, રાજરાવણ મારીને;
 વિભિષણને લંકા આપી, પથ્થર પાળજ વારીને;
 શ્રીકૃષ્ણસ્વરૂપે કંસને માર્યો, ગોકુળમાં ગૌ ચારીને;
 મોરલી માંહી મોહ પમાડ્યા, તણ લોક નરનારીને;
 બુદ્ધારૂપે જગન્નાથજી, જગમગ જ્યોત ખીરાજે છે;
 દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૪)
 અકળ કળા નવખંડમાં વ્યાપી, ઘટધટમાં તમે રમી રહ્યાં;
 ડાકોરમાં ડાકોર ખીરાજ્યાં, ખોડાણા પર કરી દયા;
 ગંગાખાઇના ગુણ વધાર્યા, અવા વાલથી આછા થયાં;
 ભક્તિ જાણી સારંગ પાણી, ગુગળી પાછા ઘેર ગયા;
 માખણીઓ આરો છે એ સારો, લીમડો મીઠો લાગે છે;
 દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૫)
 ઉચું દેવળ ઉચું શિખર, ઘોળીધ્વજ ઉપર ફરફરે;
 જે ઘરવાળે નોખત વાળે, રત્નાગર ત્યાં ગડગડે;
 ગોમતી તીરે સંગમતીરે, સંઘ આવી ત્યાં પડાવ પડે;
 આઠે દહાડે શુકરવારે, વાહલમનો વસ્ત્રોડો ચઢે;
 રણછોડ રસીઓ સૌમાં વસીઓ, સૌને માથે ગાળે છે;
 દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૬)
 ઉત્તર દક્ષીણ પૂર્વે પશ્ચિમ, ના લોકો દરસને આવે છે;
 મોટામોટા સંઘવી થઇને, સંઘ ડાકોરમાં લાવે છે;
 નયને નિરખું હયડે હરખું, રૂપ ઉપર જીવું ખલીહારી;
 સંખ ચક્રને પદમ ખિરાજે, ગદા ધરી છે ગીરધારી;
 સાકર માખણ તુલસીની માળા, રામ રણછોડને ચઢાવે છે;
 ઇન્દિયારામના સ્વામિ અંતર જમી, ભક્તને લાક લડાવે છે. ચાલો (૭)

પ્રિતમદાશનો કડો.

- કકા કર સવગુરનો સંગ, રહે કમળમાં લાગે રંગ;
અંતરમાં અજવાળુ થાય, માયા મનથી દુરપલાય;
હીંગવાસના હોયે ભંગ, કકા કર સવગુરનો સંગ. ૧
- ખખખા ખરેખરી છે વાત, તે શ્રીમુખે કહી સાક્ષાત;
જ્ઞાની મુનિ જોગી જતી, ગુર કૃપા વિના સિદ્ધિ નથી;
જન્મ મરણની મટસે ધાત, ખખખા ખરેખરી છે વાત. ૨
- ગગા ગુરની સેવા કરો, પરનિંદા પરધન પરહરો;
પ્રપંચને પડવાનો ઠામ, સાચેરાચે સિતારામ;
એ શિખામણુ ચિત્તમાં ધરો, ગગા ગુરની સેવા કરો; ૩
- ધધ્ધા ધણું કહે શું થાય, ભવ વરવાનો એ છે ઉપાય;
સમજીને સંશય ટાળવા, બ્રહ્માજ્યતરં હરી ભાળવા;
જોતા જીવ દસા તો જાય, ધધ્ધા ધણું કહે શું થાય. ૪
- નજા નિરમળ તેની દશા, જોને હરિ હૃદયમાં વસ્યાં;
પોતાના અવગુણુ ન હણે, પરના તો નવ રહેયે ગણે;
કોના દોષ નવ દેખે કસા, નજા નિરમળ છે તેની દશા. ૫
- ચચ્યા ચિત્તમાં ચેલી લે, માયે મરણુ તણો છે ભય.
ઠાયા ઉપર ટાંકે કાળ, મોહ પારાધીએ માંડી જાળ;
તેમાં હરીરાખેતો રહે, ચચ્યા ચિત્તમાં ચેલીલે. ૬
- છછછા છે માયા ગુણુ મયી, બળવંતિ પણ દીસે નહી;
દાનવ માનવને દેવતા, આધિન થઇ સૌએ સેવતા;
પણુ હરિજન આગે તે હારી રહી, છછછા છે માયા ગુણુ મયી. ૭
- જજજજ વિરલા જાણે ભેદ, માયા પ્રપંચી વિધિ નિપેદ;
તે માયાનું તજવું માન, માયા પતિ બજવા બગવાન;

અંતરમાં ઉપજો નિરવેદ, જનજન વિરલા જાણે મેદ. ૯

ઝઝઝા ઝાંખી જોતે જોહ, વિના વાદળ જ્યાં વરસે મેહ;
વિના સરોવર અંધુજસાર, વિના ભ્રમર ઉડે ગુંજાર;
વિના અર્ક અજવાળું જોહ, ઝઝઝા ઝાંખી જોતે જોહ. ૧૦

નન્ના નામ નાવ છે સાર, જે ખેસે તે ઉતરે પાર;
કાળ કર્મ નહીં લાગે લેશ, છે આનંદી હરીનો દેશ;
તે પદને પામે નિરધાર, નન્ના ના મનાવ છે સાર. ૧૦

ટટ્ટા ટેક જન્મનો ટળે, અંતર જભી ધટમાં મળે;
નાના મોઝા હરીના ધાટ, કોઈ સૂક્ષ્મ ન કોઈ વૈરાટ,
હરીને ભજવો હું પદ ગળે, ટટ્ટા ટેક જન્મ નો ટળે. ૧૧

ટ્ટ્ટા ટેકાણું છે ઠીક જ્યાં નવ મળે ખીજની ખીક;
નિરભય નારાયણનો વાસ, પ્રેમ ધરીને રાખે પાસ;
સમજી મની લેને શીખ, ટ્ટ્ટા ટેકાણું છે ઠીક- ૧૨

ડડ્ટા ડહાપણ મુકી દે, સદ્ગુરને શરણે જઈ રહે;
વચન વણો રાખી વિશ્વાસ, કુકલ્પનનો કરજો નાશ;
ઉપાધિથી અજગો રહે, ડડ્ટા ડહાપણ મુકી દે. ૧૩

ઢઢા ઢોલ વગાડી કહું, રૂડા પુરવને હૃદયેરહું;
સમજ્યાં તેણે લીધો સાર, ગાફલ નર તો ખાસે માર;
જોવામાં જોખન તો ગયું ઢઢા ઢોલ વગાડી કહું. ૧૪

રેણુરણુ ચૌરસી વણું, તેનું બ્યાજ વધે છે ધણું
દાણી ધરમાં ડુખી ગયો, દેવાળું ડુકીને રહ્યો;
થમ ઠીકર કરસે તાપણું, રેણુરણુ ચૌરસીવણું ૧૫

તવા તારૂં આપ તપાસ, ક્યાંથી આવ્યો ક્યાં તું જાંસ;
એપ કરીને ખોલી કાઢ, હરીફ હોયતો લાગે હાઢ;

સુરખના મનમાં નહીં ત્રાસ, તત્તા તાઈં આપ તપાસ. ૧૬

થધ્યા થીરતો રહેવું નથી, કોણ રંક કોણ પૃથ્વિ પતિ.

આજ કાલમાં જાવું સહી, કોટીકિપાએ રહેવું નહીં;

ભાવધરી બજ કમળા પતિ, થધ્યા થીરતો રહેવું નથી. ૧૭

દદા દેહ દેવળમાં દેવ, સેવક થઈને કરને સેવ;

પ્રેમ પુષ્પને ચંદન હાર, જ્ઞાન દીપક ઘટમાં અજવાળ;

અંતરનો ટાળે અહમેવ, દદા દેહ દેવલમાં દેવ. ૧૮

ધધ્યા ધારણુ ધરજો ધીર, વાચ કાછ વશ રાખી વીર;

શબ્દ તણી અહજો સમસેર, શત્રુ દગમાં પડે ભેળ;

શબ્દ ગુરુ બખ્તર પેહરે શરિર, ધધ્યા ધારણુ ધરજો ધીર. ૧૯

નના નિશાન ગુરુનું છે, ધીર વીર પગ રોપી રહે;

કાયર નરનું નહીં ત્યાં કામ, સુરવીરનો સાચો અંત્રામ

જાત્યા જગમાં નિરગુણુ જો, નના નિશાન ગુરુનું છે. ૨૦

પધ્યા પુરાણી જો પ્રિત, મેરં ચળે પશુ નવ ચળે ચિત્ત;

ધ્રુવની પેરે અવિચળ રહે, સ્તુતિ નિંદાને દુઃખ સુખ સહે;

નારાયણને નિરખે નિત્ય, પધ્યા પુરાણી છે પ્રિત. ૨૧

કદા ફોગટ તે કોણુ ફરે, સમેવ થઈ હરીસમરણુ કરે;

જન્મ મરણુ આવે નહીં, જેતું મન વસ્તું છે હરીમહીં;

જઠરા વાસ તવ નિશ્ચયે કરે, કદા ફોગટ તે કોણુ ફરે; ૨૨

બખ્યા બોલે તેને જાણુ, મુકી દેને મનની તાણુ;

હું મારું રહીએથી ટાળ, પરમાર્થમાં પીંડજ ગાળ;

દયા દિનવા મનમાં આણુ, બખ્યા બોલે તેને જાણુ. ૨૩

બખ્યા બજન થકી ભય ટળે, નિશ્ચયે કાળકરાળ નવ મળે;

ભેષ ધરે જો સિદ્ધી થાય, તો ભાંડભવાયા વૈકુંઠ જાય;
 જેવો ભાવ તેવા હરી કળે, ભભા ભજન થકી ભય ટળે; ૨૪
 મમા માયા મનની જાણુ, તારૂં મારૂં એમા તાણુ;
 સધળે સરખો આત્મારામ, સાંધાવાંધા મનનું કામ;
 માટે મન હરીચરણે આણુ, મમ્મા માયા મનની જાણુ. ૨૫

યયા યમતણો મહા દંડ, જાણે છે સર્વેકો જન;
 વારા મારા પાણું જેહને, સંસય શોક સદા તેહને;
 આત્મ પ્રુદ્ધિ નવ ઉપજે કદા, આશાતૂળણા બહુ આપદા;
 માટે સમજી ચાલો મન, યયા યમતણો મહા દંડ. ૨૬

રરા રામભજનમાં રહે, ખીજું બકવું મુકી દે;
 વળતો શીદ વદે છે વાદ, નિર વસોવે નવ આવે સ્વાદ;
 હરીનું હારદ હેતે ગ્રહે, રરા રામભજનમાં રહે. ૨૭

લક્ષા લે તું આત્મલાવ, ફરી ફરી નહીં આવે દાવ;
 જીતી જાજી હારીસ નહીં, સમજીને શીખામણુ કહી;
 હવે નવ ચુકીશ આવો દાવ, લક્ષા લે તું આત્મલાવ. ૨૮

વવા વેદવચન નિરધાર, જે પ્રીછે તે પામે પાર;
 હિંચ નિચનો અંતર નથી, સમજ્યાં તે પામ્યા સદગતી;
 સંસય સૌ તજવો અંહકાર, વવા વેદવચન નિરધાર; ૨૯

શશા સાધન સર્વ થયું, જેનું ચિત્ત હરીચરણે રહ્યું;
 હરતાં હરતાં હરીનું ધ્યાન, તપ તિર્થ તેને બહુ દાન;
 કાઠી વિધન ભય દુષ્કૃત ગયું, શશા સાધન સર્વે થયું. ૩૦
 સસા સધળે છે સુંદરસ્થામ, હરિ વિના નહીં ઠાલોઠામ;
 અનેક રૂપે એના નામ, આદી અંતે એકજ રામ;

બ્ને સગજો તો પુરણુ કામ, સસા સધજો છે સુંદરશ્યામ. ૩૧
 હહા હરિ બાળો બરપુર, દોષ કર્મ તો રહેશે દુર;
 રવીને રજની નહી કોડાળ, તેમ આત્મા પુરણુ બાળ;
 નિરમળ નયને નિરખો તુર, હહા હરી બાળો બરપુર. ૩૨
 સૌ અક્ષરો સંપુર્ણ થયા, હરીગુર સંતે કીધી દયા;
 અક્ષરેઅક્ષર આત્મજ ગોધ, બ્ને સમજો તો ટળે વિરોધ;
 સંવત અઢાર બત્રીસનિ સાલ, યૈત્ર શુક્ર સાતેમ સોમવાર;
 સંધેસર સાધુનુ નામ, હાકોર કુંજળીહારી નામ;
 પ્રિવમ પ્રેમે અક્ષર દહ્યાં, હરિગુર સંતે કીધી દયા. ૩૩

હરી ભજવા હવુ કોઈની લાજ, જતાં નથી જાણીરે;
 જેની સુરવા શામળીઆ સાથ, વદે વેદ વાણીરે; હરી૦
 વાહલે ઉગાર્યો પ્રહલાદ, હીરણ્યકશ્યપ મારીરે;
 વિભિષણને આપ્યું લંકાનું રાજ, રાવણ સંહારીરે; હરી૦
 વાહલે નરસીંહમેહેતાને હાર, હાથોહાથ આપ્યોરે;
 વુવને આપ્યું અવિચલ રાજ, પોતાનો કરી થાપ્યોરે; હરી૦
 વાહલે મીરાંતેબાધના ઝેર હળાહળ પીધારે;
 પાંચાળીનાં પુર્યા ચિર, પાંડવના કામો કીધારે; હરી૦
 આવો હરી ભજવાનો લહાવો, કદી નવ મળશેરે;
 દરજોડી કહે પ્રેમલદાસ, હરીભક્તોના દુઃખ હરશેરે; હરી૦

કરીએ શ્રીકૃષ્ણ ઉપાસનના, ધરીએ રૂદીઆમાં ધ્યાન;
 કરીએ નહીં ગર્ભવાસમાં, કરીએ ઠીક નિદાન. કરીએ.
 ખોટા ખેલ આ સંસારનો, આવસ બાજનો રંજ;

સ્મતા વરસ વિત્યા ધણું, ક્ષણમાં થશે તે ભંગ;	કરીએ
ગુરુ સમ ગાઠ્યે ગોવિંદને, જીવનું જોખમ જાય;	
દાન દયાને દીનતા, તરવાનો છે એ ઉપાય;	કરીએ
ઘટઘટ પ્રત્યે રચના ઘણી, ભર્યા રત્ન ભંડાર;	
હીરા મોલીની હાટડી, સદ્ગુરુ ખોલણ હાર;	કરીએ.
નિરમળ નામ નારાયણનું, જીવ જપસે જે કોય;	
અવિચળ પદવીને પામસે, આવા ગમન નહીં હોય;	કરીએ.
ચિંતન કરીએ વત્ત ચિદરૂપનું. ઇશ્વર ખોલે છે આપ;	
જેને સમર્થાથી સુખ ઉપજે, ટોળે ત્રિવિધના તાપ;	કરીએ.
છે છતી વસ્તુ દેખે નહી, જીવનું જેને અજ્ઞાન;	
માયાના પડદા મધે પડ્યો, જીલવણીનું છે જ્ઞાન;	કરીએ.
જન્મ મરણ તણી આપદા, નથીકાંઈ સંકટ સેડેલ;	
ધંધો કરવારે ઢળી પડ્યો, જેમ ધાણીનો ખેલ;	કરીએ.
ઝાંઝે લાભે ભોળી રહ્યો, માયાની મધલાળ;	
જેમ જેમ તૃષ્ણા વધી ધણી, કુટાણો કંઈક કાળ;	કરીએ.
નૌતમ દેહ દુર્લભ દેવને, પ્રાણી પામ્યો છું તેહ;	
હીરો નિહારે તેં નાંખીઓ, એમાં નહિ રહ્યો સદેહ;	કરીએ.
ટેક ધરીએ નિજ નામની, સેવા સમરણ ધ્યાન;	
હેતે રસ પીજીએ, સુકીમાજ ગુમાન;	કરીએ.
ઠીક ઠીને બેસીએ, રાખીનેરે વિશ્વાસ;	
જહરામાં જેણે જાળવ્યો, પરહર પારકી આશ;	કરીએ.
ડગમગ, ઠાલી સાને કરે, તારું ધાર્યું નહીં થાય;	
ગમતું થશે ગોવિંદનું, કોઇનું જાણ્યું નહીં જાય;	કરીએ.
લાંકણો પાવક હુમરે, લાંબો વાદળે સુર;	

માયાએ ઢાંક્યો આત્મા, સમજણ રહી ગઇ દુર;	કરીએ.
શુભ સંબંધે આવી મળ્યા, સુત વિત, દારાને, દેહ;	
લેવાદેવા જ્યારે મટે, મારગ લાગસે તેહ;	કરીએ.
દેહ વણું ફળ એહ છે, ભાવે ભજીએ ભગવાન;	
ખીજી સાધન સંસારના, નવ હરી નામ સમાન;	કરીએ.
ધ્યાન ધરીએ પરબ્રહ્મનું, જેમ કાંઈ લોભીનું ધન;	
કામીને વાહલી કામની, તેવું કરીએ ચિંતવન;	કરીએ.
ટોણું તત્વ ત્રિલોકમાં, નહિ હરીના નામ સમાન;	
ખીજી સર્વે છે બાહ્યું, અંતે નહીં આવે કામ;	કરીએ.
સ્થિરતા કરીને નિહાળજે, રહે કમલમાં રૂપ;	
આલસ્યવંતર સૌ ભાળજે, હરીનું અકળ સ્વરૂપ,	કરીએ.
નિષ્ઠે જાણે રહેવું નથી, જુડો જગત વિશ્વાસ;	
એથી રહેજેતું વેગળા, આડે પડોર ઉઘસ;	કરીએ.
પ્રેમ પયોધર ઝીલીએ, સદગુરૂ સંતની સાથ;	
રૂપે ટોળી તું નાખતો, અમૃત આવ્યું છે હાથ;	કરીએ.
ફાગટ ફંદ આ સંસારનો, સ્વાર્થનો છેરે સ્નેહ;	
અંતે કોઈ કોઈનું નથી, તું તો તેહનો તેહ;	કરીએ.
બાબન, ઉપનિષદ વેદના, તેનું તત્વ વિચાર;	
વત પદ ત્વંપદ ત્યાગીને અસિ પદમાં તું ચિત્તધાર;	કરીએ.
ભારે ભેદ ગુરૂદેવનો, કોઈ નહીં પામેરે પાર;	
શિવ વિરંચીને શારદા, સેવે પદરજ સાર;	કરીએ.
માયા મુળની વરખડી, મોહી ત્રિભુવનમાંહી;	
નિત્યે નિત્યે નૌવમ કુચે; ફેલાવી શિલ્પ છાંય;	કરીએ.

જીવ અનેક ઉપજવતી: સેવે સુરી નર વૃંદ;
 આણુંની આગે અન્નધર્શિ, સૌને સરખો આનંદ; કરીએ.
 રહીએ ઇશ્વરને આસરે, ધારણુ ધારીને ધીર;
 સુખ દુઃખ એણી પેરે આવશે, જેમ કાંઈ નાળિયેરમા નિર; કરીએ.
 લીલા કોઈએ લેતું નથી, તેની જીલવણી સાંચ;
 નટ જેમ નજર બંધી કરે, કળી શકે નહીં કાચ; કરીએ.
 વિશ્વર હું સૌ મોહીને, જીડી બાજીને જોઈ;
 તેના કરતાં કો રે રહ્યાં, જાણે તેજન કોઈ; કરીએ.
 શસ્ત્રા શોધ સ્વરૂપને, જેને સમજ્યે સુખ થાય;
 નિંદ્ર માંહે દુઃખ ભોગવે, તે તો જાગ્યેથી જાય; કરીએ.
 ખોળે સર્વે ખોલું પડે, નવ જડે નામને રૂપ;
 બાંધી રૂંધી ઉભું કર્યું, જેમ કાંઈ દાષ્ટ સ્વરૂપ; કરીએ.
 સંશય તેને સાનો રહ્યો, જેને બ્રહ્મ વિચાર;
 અમિતે ઉદ્ધમ અડે નહી, રવીને નહીં અંધકાર; કરીએ.
 હરિનો મહિમા અપાર છે, નિગમ નિરંતર ગાય,
 અનુભવિયાપતિ અહિપતિ, નિશ્ચીન ધ્યાનમાં ધાય; કરીએ.
 પ્રેમ નિરંતર કીજીએ, હરિગુરૂસંતની સંગ;
 પ્રિયમ વનમન અરપીએ, પ્રગટે પુરણુ રંગ; કરીએ.

પદ (૬)

શ્રીવલ્લભવિકૃલ શ્રીજીસ્વામિ શામળીઆ વાહલા,
 સખણું સમજેછો અંતરજામી નંદલાલા.
 ભયનો લાગે છે મુજને ભારી શામળીઆ વાહલા,
 અંકઃકાળ શી વલે થાશે ભારી નંદલાલા;
 સેવા સ્મરણુ નવ ભાવે કીધું શામળીઆ વાહલા,

રંક સાધુને દુઃખ દીધું નંદલાલા;
 હું હીણો શાસ્ત્રીય સહુ ધર્મે શામળીઆ વાહલા,
 પરિપુરણ હું હું કર્મે નંદલાલા;
 સહુ જાણે છે ભક્ત હું સાચો શામળીઆ વાહલા,
 પાખંડી પુરાત નથી કાચો નંદલાલા;
 ખાંભા મહાની લાજ ધરજો શામળીઆ વાહલા,
 પિડા નવ પામું એવું કરજો નંદલાલા;
 સનમુખ લોચનમાં આવી રહેજો શામળીઆ વાહલા,
 દોષ ન જોશો દરસન દેજો નંદલાલા;
 શ્રીમુખ જોડ્યા તે સાચુ કરજો શામળીઆ વાહલા.
 દુઃખ દયાના સર્વે હરજો નંદલાલા.

૫૬ ૭

રાત રહે જ્યારે પાછલી ખટધડી, સાધુ પુરખને સુઈ ન રહેવું;
 નિદ્રાને પરહરી સમરવા શ્રીહરી, એકતું એકતું એમ કહેવું; ટેક.
 જોગીઆ હોય તેને જોગ સંભાળવા, ભોગીઆ હોય તેને ભોગ તજવા;
 વેદીઆ હોય તેને વેદ ઉચારવા, વૈષ્ણવ હોય તેને શ્રીકૃષ્ણ ભજવા રાત.
 સુકવિ હોય તેને સદ્ગ્રંથ ખાંધવાં, દાતાર હોય તેને દાન દેવું;
 પતિવ્રતા નારીએ કંથને પુછવું, કંથ કહે તેતો ચિત્ત ધરવું; રાત.
 આપણે આપણા ધર્મ સંભાળવા, કર્મનો ધર્મ ક્ષેવો વિચારી;
 નરસમ્યાના સ્વામિને સ્નેહથી, સ્મરતા ફેર નવ અવતરે નરને નારી;
 રાત.

૫૬ ૮

જાગને જાદવા કૃષ્ણ ગોવાળીઆ તુંજ વિના ધેનમાં કોણ જાણે,
 મણુસેને સાઠ ગોવાળ ટોળે મળ્યાં, વડોરે ગોવાળીઓ કોણ થ

જાગને જાદવા૦

દહીવણાં દહતરાં ધી તણાં ઘેમરા, કઠીએલ દુધ તે કોણૂ પીશે;
હરી વારયો હાથીઓ કાલીનાગ નાથીઓ, જુભિનો બાર તે કોણૂ લેશે;

જાગને જાદવા૦

યમુનાનેતીરે ગૌધેન ચરાવતા. મધુરસી મેરલી કોણૂ વસે;
બણે નરસંઘઓ, વારા ગુણે રીઝીઓ, બુડતાં બાહોડી કોણૂ સહાસે;

જાગને જાદવા૦

કાયા છે ત્યાં સુધી સ્મરણકર શ્રીકીરવારનુંરે કાયા છે ત્યાં સુધી ટેક.
જાતન કર્યું જહરામાં જેને વારો દેલ રચ્યો છે તેજો.

તેણે કામ કર્યું છે અતિ ઉપકારનુંરે; કાયા છે. ૧

પ્રસવ થયા પેહેલાં પય કીધું, માતાના સ્તનમાં રચી દીધું;

તેણે કારજ સિધ્યું વારા આહારનુંરે; કાયા છે. ૨

કાન નૈત્ર કીધાં છે કેવાં, સર્વ અગ અમુલ્ય એવાં;

અંતઃકરણ કીધું છે, વિવિધ વિચારનુંરે; કાયા છે. ૩

દંત દીધાં છે ચવેણું ચાવવા, અન્ન સરજ્યું તાં ઉદર ભરવાં;

દર દીધાં છે કારજ કરવા વેહેવારનારે; કાયા છે. ૪

શું ફલ્ગિ મનુષ્યાદેહ પામી, લાંપટ ન થવું લુણ્હરામી;

છાંટમ શરણુ ગૃહીસે, શ્રીસરજનહારનુંરે; કાયા છે. ૫

નરસિંહમેહેતાની હુંડી.

૫૬ ૧૦

મારી હુંડી સ્વિકારો માહારાજરે સામળા ગીરધારી ટેક.

મારી હુંડી તમારે શામળીઆને હાથરે, શામળા ગીરધારી;

રાણાજીએ રહ કરી, વળી મીરાં કેરે દાજ (૨)

ઝેરનાં પ્યાલા : મોકલ્યારે, વહાલો ઝેરના દહારે. શામળા ગીરધારી.

સ્થંભ થકી પ્રભુ પ્રગટીયાં, વળી ધરીઆં નૃસિંહરૂપ;

પ્રહલાદને ઉગારીઓ, વહાલો માર્યો, હિરણ્યકશ્યપ ભૂપરે;

શામળા ગીરધારી.

ગજને વહાલો ઉગારીઓ, વળી સુદામાની ભાંગી ભૂખ (૨)

દોહેલી વેળાના મારા વહાલમા રે, તમે ભક્તોને ધણું આપ્યાં સુખરે;

શામળા ગીરધારી.

પાંડવની પ્રતિજ્ઞા પાળી, વળી દ્રૌપદીના પૂર્યા ચિર; (૨)

નરસિંહ મેહેતાની હુંડી સ્વીકારજો રે, તમે સુભદ્રા આપ્તિ વીરરે;

શામળા ગીરધારી.

સાડા ત્રણસો તિરથવાસીને, વળી રૂપીઆ છે સો સાત; (૨)

વેહેલા પધારજો શ્રી દ્વારકારે. એને ગોમતી નાહવાની ધણી ખાંતરે;

શામળા ગીરધારી

તિરથવાસી સૌ ચાલીઆં, આવ્યા નગરની માંહે; (૨)

આ શહેરમાં એવું કાણુછેરે, જેવું શામળસા શેઠ એવું નામરે;

શામળા ગીરધારી.

નથી આદ્યણુ નથી વાણીઓ, નથી ચારણુ નથી ભટ; (૨)

લોક કરે છે ઠેકડી રે, નથી શામળસા શેઠ એવું નામરે;

શામળા ગીરધારી.

રહેવાને નથી ઝુંપડું, વળી જમવાને નથી જીવાર,

બેટા બેટી વળાવીઆરે, મેહેતાએ વળાવી ધર કેરી નારરે; (૨)

શામળા ગીરધારી.

ગરથ માંડે ગોપીચંદન, વળી તુળસી હેમનો હાર; (૨)

સાચુ નાણું મારે શામળારે, દોહવમાં ઝાંઝ પપ્પાજ રે; શામળા ગીરધારી.

વિરથવાગી સૌ ચાલીઆ, વળી આઆ નગરની ગદાર (૨)

વેશ લીધો વણીકનોરે, મારું સામળસા શેઠ એવું નામરે;

સામળા ગીરધારી.

હુંડી લાવો લાથમાં, વળી આપું પુરા દામ (૨)

ફેંચ્યા આપું રોડદારે, મારું સામળસા શેઠ એવું નામરે;

સામળા ગીરધારી.

હુંડી સ્વીકારી પાલકે શામળે, વળી અરજે કીધા કામ (૨)

મેલેતાણ ફરી લખજોરે, મુજ વાળોતર સરખા કાજરે;

સામળા ગીરધારી.

૫૬ ૧૨

જ્યાં લગી આત્મા, તત્ત્વ ચિન્હો નહી;

ત્યાં લગી સાધના સર્વે જુડી;

મનુષ્યદેહ તાહરો, એ એળે બોલો;

માવદાની જોમ વૃષ્ટિ જુડી,

ત્યાં લગી.

શું થયું રત્નાન ને સેવા પુજા થકી,

શું થયું ઘેર રહી દાન દીધે;

શું થયું ધરી જટા ભસ્મસેવન કરે,

શું થયું વાળ લોચન કીધે.

જ્યાં લગી.

શું થયું તપને તિથો કીધા થકી,

શું થયું માળા ચઢી નામ લીધે;

શું થયું તિલકને હલશી ધર્મા થકી,

શું થયું સ્વચ્છ ગંગાજળ પીધે;

જ્યાં લગી.

શું થયું વેદ વ્યાકરણ ભણે,

શું થયું રાગને રંગ ભણે;

શુ થયું ખટદર્શનને સેવા થકી,
 શુ થયું વર્ણના બેઠ આણે;
 એ છે પ્રપંચ સૌ પેટપોષણવણા,
 આત્મા સત્ય પરબ્રહ્મ બોયો;
 કહે નરસંહ એ કે વત્ત દર્શન વિના,
 તે સત્ત ચિંતામણી જન્મ બોયો.

જ્યાં લગી.

જ્યાં લગી.

પદ ૧૨

જીવતું શિદને ચિંતા કરે, કૃષ્ણને કરવું હોય તે કરે—જીવ;
 સ્થાવર જંગમ જડ ચૈતન્ય માં માયાનું બળ કરે;
 સ્મરણ કર શ્રીકૃષ્ણચંદ્રનું, જન્મ મરણ ભય હરે. કૃષ્ણ. ૧
 નવ માસ પ્રાણી શ્રીકૃષ્ણચંદ્રનું ધ્યાન ગર્ભમાં ધરે,
 માયાનું આવરણ કયું ત્યારે, લક્ષ્યૈરાશી દરે; કૃષ્ણ. ૨
 તું અંતર ઉદ્દેગ કરે, તેથી દરમ્મ શું સરે;
 ધણીનો ધાર્યો મનસુખો, હરબ્રહ્માથી નવ દરે; કૃષ્ણ. ૩
 દોરી સર્વની એના હાથમાં, ભરાવ્યું ડગલુ ભરે;
 જેવો જાંત વગાડે જાંતી, તેવો સ્વર નિસરે; કૃષ્ણ. ૪
 જનાર વસ્તુ એણીપેરે બસે, જેમ ગજ કાઢું ગમે;
 ચનાર વસ્તુ થયા કરે જેમ, શ્રીકૃષ્ણ પાણી ભરે; કૃષ્ણ. ૫
 જેનું જેટલું જે જેમ કાળે, તે તેને કર દરે;
 તેમાં ફેર પડે નહીં કાઈથી, શિદ કુટાદિ મરે; કૃષ્ણ. ૬
 તારે ધાર્યું થાય એટલું, હરિ ઇચ્છા અનુસરે;
 સદાકાળ એ રીત નિભે નહી, શિદ હુંમણ મનમાં ધરે; કૃષ્ણ. ૭
 થવાનું આણગિવંત્યું થાસે, ઉપનિષદ્ એમ એતરે,
 રાખ ભરસો સધાવરનો, દયા તું શિદને કરે; કૃષ્ણ. ૮

પદ ૧૩

સુખ દુઃખ મનમાં નવ આણીએ, ઘટ સાથેરે ઘડીઆં;
 ટાળ્યાં તે કાઠના નવ ટળે, રંધુવાથના જડીઆં; સુખ દુઃખ.
 નળ રાજા સરખો નર નહીં, જેની દમયંતી રાણી;
 અરધે વસ્ત્રે વનમાં બમ્યાં, નવ મળ્યુ અનને પાણી. સુખ દુઃખ.
 પાંચ પાંડવ સરખા ગાંધવાં, જેની દ્રૌપદી રાણી,
 બાર વરસ વન ભોગવ્યાં, નયણે નિદ્રા ન આણી; સુખ દુઃખ.
 સિવા સરખી સતિ નહી, જેના રામજી સ્વામિ;
 રાવણુ તેને હરી ગયો, સતિ મહા દુઃખ પામી; સુખ દુઃખ.
 રાવણુ સરખો રાજ્યો, જેની મંદોદરી રાણી;
 દશ મસ્તક છેદાઈ ગયા, બધી લાંકા લૂંટાણી; સુખ દુઃખ.
 હરિશ્ચંદ્રરાય સત્યવાદીઓ, વારા કોચન રાણી;
 તેને વિપત્તિ બહુ પડી, બર્યા નિચ ઘેર પાણી. સુખ દુઃખ.
 સર્વ દેવને જ્યારે બીડ પડી, ત્યારે સમર્થા શ્રી અંતરંગમી;
 બાવટ બાગી બુધરે, મેહેલાં નરસૈયાનો સ્વામિ; સુખ દુઃખ.

પદ ૧૪

નારાયણુનું નામજ લેતાં, વારે તેને વજ્રએરે;
 મનસા વાયા કરણાં કરીને, શ્રીલક્ષ્મીવરને બજ્રએરે; નારાયણુ.
 કૃષ્ણને વજ્રએ કુટુંબને વજ્રએ, વજ્રએ માને બાપરે;
 ભગિની સુવદારાને વજ્રએ, જેમ વળે કાંચળા સાપરે;
 નારાયણુ.

પ્રથમ પિતા પહલાદે તજ્રઓ, ન તજ્રયું શ્રીહરીતું નામરે;
 બરવ સ્વદશને તજ્ર જનેતા, નવ તજ્ર્યા શ્રીરામરે; નારાયણુ.
 રૂપિપતિ રામજીને કાળે, વજ્રેલાં બરધારરે;

તે માટે કાંઈ કુડું નવ પડીયું, પામ્યા પદાર્થ ચારરે; નારાયણ
 ધન વનિતા શ્રી વિકૃલને કાળે, સર્વે તજીને વન ચાલ્યારે;
 ભણે નરમૈઝા શ્રીવૃંદાવનમાં, મોહન સંગાથે મહાલ્યોરે;

નારાયણ.

પદ ૧૫

રામબાણ વાગ્યા હોય તે જાણે, અલ્યા મુરખ મનમાં શું આણે;

રામબાણ.

ધ્રુવને વાગ્યા પ્રહલાદને વાગ્યાં, તેતો દરીને બેઠા ઠેકાણે; રામબાણ.

ગર્ભવાસમાં શ્રીશુકદેવને વાગ્યાં, એતો વદવચન પ્રમાણે; રામબાણ.

મયુરધ્વજ રાજનું મન હરી લેવા, હરિ આગ્યાં તેણે ટાણે; રામબાણ.

લાઈ કરવડ મસ્તકપર મેલ્યું, ને પુત્ર પત્નિ બેઠ ટાણે; રામબાણ.

મીરાંબાઈપર ક્રોધ કરીને, રાણોજી ખડગજ ટાણે; રામબાણ.

વિષનો પ્યાલો પ્રભુજીએ આરોગ્યો, એતો અમૃતને ઠેકાણે; રામબાણ.

નરસંપ્રમેહેતાની હુડી સ્વિકારી, બેપ ધરી ખરે વાણે. રામબાણ.

આગળ સંત અનેક ઉધાર્યા, એવું ધનોભક્ત ઉર આણે; રામબાણ.

પદ ૧૬

જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે.

હરિગીત.

સ્થાવર જંગમ થળથળ, કણિકણ ભરપુરે ભાતી રહ્યો;

તો પણ ન આવે નજર અનખ અંધારા માંહે તું વહ્યો;

જો જ્યોત પ્રગટે જ્ઞાનની, સંસય સકળ ઉરના સમે;

જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે;

જપ તપ તથા તિરથ કરી, શત વર્ષ મુધિ આધડે;

જપમાળ કરમાંહે મહે, ભવપાર તેથી ના જડે;

હે જીવ ? બમણા વસ થઇ, બૂલમાં પડી તું કા બમે;
 જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે.
 છે પિંડ ને બ્રહ્માંડ એકજ, દ્વૈતભાવ અભાવ છે,
 છે એક બ્રહ્મપ્રકાશ, ઘટઘટમાં વિવિધ પ્રભાવ છે.
 તું સકળમાં છે સકળ તુંમાં, ખોટ ખાલી કાં ખમે,
 જેનો કરે તું શોધ, તારા હૃદયમાં તેતો રમે.
 પંચેદ્રિનો નિગૂહ કરી, પદ્મ રિપુ નિજ સ્વાધિન કરે;
 વિમર ટળે ઝોંકાર રૂપ, અવિનાશીની ઓળખ જડે,
 તુટે મમત્વ ગ્રંથી તુરત, વડીવેદના વેગે વમે.
 જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે,
 પંચતત્ત્વમાં નિજ કર્મથી, પુરાણ નિજરૂપ વિસર્થો,
 કંઈ કોટી વર્ષ વિતિ ગયાં, પણ વિસર્થો તે વિસર્થો.
 શ્રીવરૂપ ટળા જીવરૂપ બની, ભવકૂપમાં બૂલો બમે;
 જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે.
 તે તુંજ છે તે તુંજ છે તે તુંજ ખીજો કા નહી;
 તે વત્ત્વમસી પદ વેદતું જાણે છતાં વળગે કહી;
 ભગવાન કંઠમણી, પડ્યો પાછળ ન દેખે દીલ દયે;
 જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે.

પદ ૧૭

નર ભોગીડા કોડીને બદલે હીરો શીદ ખોયોજી,
 તેતો મિથ્યા જનુનીને બારે ખારીજી;

જીભાથી સેના સુખોરે,

નર ભોગીડા.

અનેક ખુદ તારી ગઈ વધાપજી,

એક માહેના ખુદ ને શીદ રવોરે;

નર ભોગીડા.

મરીમરીને તું ફરી અવતરીઓજી,
આ ભવમાં ભટકીને ભૂત તું હુંવેરે; નર ભોગીડા
હુંને માં મિથ્યા કરી જાણોજી,
જુલી મોહનિદ્રામાં શું સુવેરે; નર ભોગીડા.
સુત સુંદરી કાંઈ કામ નવ આવેજી,
જ્યારે એક ડાંડી તુને હુંવેરે; નર ભોગીડા

ભાવીના મટવા વિષે.

માહાત્. ૫૬ ૧૮

છોડી દે તું શોકને, મન ભાવી નહીં ખસે;
લખ્યું નથી જે ભાલમાં, તે શી રીતે થશે; છોડી દે.
ભાવિને દીસે અધીનજ, બ્રહ્માવિષ્ણુ મહેશ;
લાખ ઉપાય કર્યા થકી, પણ ભાવી ન મટે બેશરે; મન.
કામ ન આવે કાંઈ કુશળતાં, ત્રિદાધિક તું જાણ;
વગસણ સર્વ વૃથા છે એતો, માની લે તું પ્રમાણુરે; મન.
વસુને માટે વાસ કરે જઈ, દેશ કે પરદેશ;
મરે દેશેકે મેરે માથે, વિત્ત મલે ન વિપેશરે; મન.
કસ્તુરીને, કાયલ કાળી, સોનામાં ન સુગંધ;
શિતલ ચંદ્રવણા કિરણથી, ચક્રા ચક્રવી અધરે; મન.
કંટકતો છે ગુલાબ વિષેને, ચદન ફલકુલ હીન;
દસરથ મરણ હરણ સીતાનું એ ભાવિને આધીનરે; મન.
ઉદમ તો સુઝે નહીં સાચો, ભાવીમાં જો ન હોય;
ભાવિ તો ઉદમવિણુ ફળશે, શ્રીફળમાં જેમ તોયરે; મન.

શત્રુ સહોદર વિભિષણને તો, રામે આપ્યું રાજ;
 તેલ કપિવર કાર્પકુશળને, એ બાવિના કાજરે; મન.
 છોડી દે જંગળ સકળ તું જનને તું શ્રીયદુનાથ;
 સુખ દુઃખ જન્મ મરણ આદિક તો સર્વ એને હાથરે; મન.

૫૬ (૧૮)

બાનીની પતરાખ, પ્રતુ તારા બાનાની પતરાખ;
 બાનારે માટે જો દુઃખ દેશે, તો કોણ જપે તારો જપ; પ્રભુ.
 રોહી દાસની તમે પાતરી લીધી, ને નવ જોધ જવ કે બાવ:
 સેને માટે સનમુખ રહીને, તમે નાથ કહેવાયા આ નાથ; પ્રભુ.
 પ્રલસાદની તમે પ્રતિ પાલણુ કીધીને સ્થાનમાં પૂર્યો વાસ;
 વાતિ કદા તમે શીતળ કીધાં, પ્રભુ સુધનવાને કાજ; પ્રભુ.
 પાંચાળીના પટકુળ પુર્યોને, રાખી સભામાં લાજ;
 સાગરમાંથી છુટતો કાઢ્યો, રામ કહેતાં ગજરાજ; પ્રભુ.
 ઝેરહતાં તે અમૃત કીધાં ને, આલ્યા મીરાંને હાથ;
 મેહેતાં ને મંડલીક મારવા આવ્યો, ત્યારે કેદારો લાવ્યા મધરાત, પ્રભુ.
 બક્તોના તમે સંકટ ભાગ્યા, ત્યારે દૃઢ આવ્યો વિશ્વાસ;
 તુળશીના સ્વામિને કહું કરજોડી, પુરો અંત કરણની આશ; પ્રભુ.

૫૬ ૨૦

સૌથી સમરથ રાધાવરનો આસરો;
 જોના જનને દુઃખવી શકે નહી કોઇ જો;
 જમતું જોર ન ચાલે, દોષ કરે કદા;
 ક્ષમા કરે કે હરી ચહાય તો જોય જો; સૌથી.
 બીજા સૌ મોટા પથ્થ હરિના હુંકમથી;

સુઃ અહ્યા ગણપતિ, સક્તિ શીવ શેષ જ્ઞે;
 કેશવ કોપે કાષ્ઠનું બળ ચાલે નહીં,
 એ મૌ રૂઠે હરી જન હરે, ન લેશજ્ઞે; સૌથી.
 ખાયા કાળ તણો ભય કોઈથી નવ ટળે;
 અભય અચળ કરવા, સમરથ નહીં કોઈ જ્ઞે;
 વિના એકશ્રી ગીરિવર ધારી લાલજ્ઞ;
 કોણુ શરણુ જતામાં, સનમુખ જ્ઞેય જ્ઞે; સૌથી.
 શ્રીજી જનના અવગુણુ તે પણ ગુણુ ગણુ;
 સદજ કરે શરણુગત આપ સમાન જ્ઞે;
 સમોવડ કીધો, સરણુ જતાં પણ માસને;
 આપી દીધું પુરસોતમ અભિધાન જ્ઞે; સૌથી.
 એવાં કરણાં નિધિ સમરથ શ્રીનાથજી;
 દાસ દયાના પ્રિતમ, પ્રાણુ આધારજ્ઞે;
 એને મુઠી અન્ય તણો આશ્રય કરે;
 તે નિરભાગી મુરખજો સરદાર જ્ઞે; સૌથી.

ગીરધારીનો ગરબો.

૫૬ (૨૧)

ગીરધારી રે, શું કહું વાત તમારી, કેમ રોકો છો, પરનારી;
 પાવળીઆરે, આ શી વાત વિચારી, નથી કરતાં આ વાત સારી;

હલણાં.

કેમ પરનારીને રોકોરે, જુવો જુવે છે ધણાં લોકોરે;

તમે પાલવ મારો મુકારે, પાવળી આરે, જુવો મનમાં ધારી;
કેમ રોકો છો પરનારી.

કુલણાં.

શામળીઆરે આ શું કરો છો વાટે, નથી એમાં તમારો ધાટે;
જરા લાગેરે કહું છું સા માટે, જાણો તમે સીધી વાટે;

કુલણાં.

તમે શું જાણો ટેક અમારો રે, અલ્યા મનમાં કાંઈ વિચારો રે;
નથી વિચાર આ સારોરે, શામળીઆરે પ્રિતિની રીતી ન્યારી;
કેમ રોકો છો પરનારી.

હું સામ્રાજ્ય રે શામળીઆ વાડું, હવે થશે નહાડું;
તમે સમજનેરે મનમાંહે વિચારો, હવે રહે નહીં માન તમારું,
કુલણાં.

પછી જશે મજિત તમારી રે, એમાં નહીં કસુર હમારી રે;
આ વાવ નથી લાભ દારી રે, છખીલાણરે જાણો વાટે તમારી;
કેમ રોકો છો પરનારી.

અલખેલારે વાવ સાંભળો મારી, તમે છાની લેજો ધારી;
એકાંતેરે મળજો વાવ વિચારી, જોથી મઝા પડે બહુ સારી;

કુલણાં.

જેમ પહોંચે મનના કોડરે, તેવી જુગતી કડરો રણુઓડ રે;
કહે છોટો બેઠ કરજોડ રે, દુઃખડા કાપોરે દામોદર ચિત્તધારી;
કેમ રોકો છો પરનારી.

મનને ઉપદેશ.

પદ (૨૨)

મન માનીલે માયાંતે આ ખેલ જધો ખોટો ધડયો;
 ઘડીમાં બીજે વાદળ છાંયાં કાયા આ કાચો, ધડયો; મન (ટક)
 રે માનવંતે તે જન્મ ધર્યો, નવ કય નિચ વિચાર કર્યો;
 જ્યાં કાચું ત્યાં ફસ્તોજ ર્યો; મન માની લે.
 હરો હીરો નારે હાથ લીધો, તે વિપ તણો પ્યાલોજ પીધો;
 કદી ધર્મ નહીં વાહલોજ કીધો; મન માની લે.
 માયામાં મોહ ધણોજ બાળે, જીવાનીના મદમાં માહલે;
 ના રાત્ર તણો રસ્તો જાલે; મન માની લે.
 ખીલીને ફૂલ ખરી જશે, વાદળના રંગે બદલાશે;
 જીજ કાય આરે એમ કરમાસે; મન માની લે.
 પાણીના રેણે વહી જસે, બેતામાં કાળે ઝપડાશે;
 પાછળથી ચસ્તાવો થાશે; મન માની લે.
 આ જગત, તજીને જાવું છે, હથિરના ધામમાં ધાવું છે;
 ત્યાં શું મુખડું બવલાવવું છે; મન માની લે.
 ચેતાવું 'હું' ચટ ચેલીલધ, પોતાનું મંગલ માની લધ;
 ત્યાં જાવું નહીં મુખડે વીલે; મન માની લે.
 જે સાર્થક આ જીવનનું કરશે, તો સદા વૈકુંઠ જશે;
 આ જન્મ મરણ કય દુઃખ ટળશે; મન માની લે.

માયા વિષે.

૫૬ (૨૩)

(૮૬)

માયા તજીને જીવ ક્યાં જશે રે;
 જોને માયા તજીને જીવ ક્યાં જશે; (૨)
 રાજારે રંક ફકીર સંન્યાસી; (૨)
 સર્વેમાં વાસો તે વસેરે; જોને માયા તજી.
 ધરે આ યુધ કરે, બુદ્ધ જોરાવર; (૨)
 ધન લેવા સર્વે ધસેરે; જોને માયા તજી.
 ઉપરથી ટાળશે તો અંતરમાં એમ છે; (૨)
 અહમેવ મમતા આવસે રે; જોને માયા તજી.
 મમતા તજે તો મોહ ધટે નહી; (૨)
 મોહ થકી કામ ઉદે થસેરે; જોને માયા તજી.
 કામ નિવારે નો ક્રોધ અતિ ઉપજે; (૨)
 ક્રોધ હણે લોભ લાગસેરે; જોને માયા તજી.
 જરા જો લોભની લેહ સમાવે; (૨)
 તો માન મરડીને મારસેરે; જોને માયા તજી.
 જેમજેમ ત્યાગે, તેમતેમ આવે; (૨)
 વિષય વિકાર, ધણાં વાધસેરે; જોને માયા તજી.
 અનેક પેરે બહુ આપદા વધારે; (૨)
 અજગી તે ક્ષણ એકના ખસેરે; જોને માયા તજી.
 જ્ઞાન વિવેક વિચારી ને જોજો; (૨)
 જો ખર્ચ કે ખોટું હસેરે; જોને માયા તજી.
 કહે પ્રિયમ એનો એક ઉપાય છે. (૨)
 આપોયુ તજે સુખીઓયસે રે; જોને માયા તજી.

ઓધવજીનો સંદેસો.

પદ ૨૪

ઓધવજી સંદેસો કહેજો વાહલાં સ્થામને,

મારા સમજે મુકી મનનો મેલજો;

કાનુડો કપટીરે આવડો કેમ થયો,

ઠલ કરીને છેવરીએ નહીં છેલજો;

ઓધવજી.

આટલા દીવસેરે આવું નહીં જાણવી,

મુળથી નહીં જાણ્યો ધુતારાનો ઢંગજો;

પાણીડાં પીનેરે ધર ધું પુછીએ,

જાળપણમાં કીધો એ શું સંગજો;

ઓધવજી.

અણતેડયાં જાતારે નંદને આંગણે,

વાળ કરાવ્યા કરતાં ધરનાં કામજો;

એવે વેસેરે જઈ મળતાં મારા માવને,

પલકે પલકે કરતી હું પ્રણામજો;

ઓધવજી.

દીવડીઆ મીસેરે દુરથી આવવી,

ખડો કરીને વળતી વારંવારજો;

મોહનના મુખનારે લેતી મિઠડાં,

જસોદા મુજને કહેતી નિરલજ નારજો.

ઓધવજી.

માઠીથી છાનારે મેવા લાવતા,

વાટકડીમાં દોહતાં ગૌરી ગાયજો;

દુમ્મેને દહીએરે હરિને સંચતા,

મેં જાણ્યું જે જીવણ મોટા થાયજો,

ઓધવજી.

વર કીધારે શ્રીજીનાં લોકને,

વાહલાં કીધાં ગોપી ગીરધરલાલજો;

કુલડીઆ થાંખડીરે હું નહીં દુભતી,
 કેમ વિસર્થા ઓધવજી મનમાયજો;
 જમાડી જમતારે જીવણુપ્રાણુને.
 પવન કરીને પોઢાડતી પલંગજો;
 એવારે સુખડાંતો સ્વપ્ને વહી ગયા,
 વેરી વિધાતા એ અવળા લખ્યા અંગજો; ઓધવજી
 આજીવણુ ધરતારે હરીને અતિ ધણું,
 મોરમુગટને કુંડલ ઝળકે કાનજો;
 રાજની રીતિએ મોહન મહાલતા,
 નિત્ય નિત્ય નિરખી જોતી નવસે વાતજો; ઓધવજી.
 વાણીદુ વાળવાં ધરતી માતૃતું,
 રખે રજા ઉડે રસીઆને અંગજો;
 આંખલડી આગળથી હરી નવ મુકતી;
 શા માટે હરી તજો અમારો સંગજો; ઓધવજી.
 દુઃખડાની વાતોરે ક્યાં જઈ દાખવું,
 કહીએ પણ કહ્યું ન માને કોઈજો;
 કુવાની છાયા તે કુવામાં સમાય છે,
 તંકરની મા કોઢીમાં પેશી રાયજો; ઓધવજી.
 હમારા અવગુણુરે હરીના ગુણુ ધણું,
 જોઈ નવ કરીએ વડા સાથે વેરજો;
 રઘુનાથના સ્વામિને કહેજો એટલું,
 મળવા આવો મનમાં રાખી મહેરજો. ઓધવજી.

૫૬ ૨૫

પ્રેમની વાત છે ન્યારી, ઓધવજી પ્રેમની વાત છે ન્યારી (૨૬)

પ્રેમની વાતોમાં ઓધા તમેરે શું જાણો, ખીજ શું જાણે સંસારી;
ઓધવજી.

પ્રેમની વાતોમાં ઓધા જ્ઞાણ બુદ્ધ્યા, વેદ મેદ્યાં છે વિસારી;
ઓધવજી.

તમારો રંગ ઓધા રંગ છે પતંગનો, અમારો રંગ છે કરારી;
ઓધવજી.

વેદશાસ્ત્રમાં ઓધા સ્ત્રી નવ વારી, વજ્ર વનિવાને કેમ તારી;
ઓધવજી.

વક્ષબના સ્વામિ પ્રભુ રસીક શીરોમણી, નિસરવાની નથી ખારી;
પદ ૨૬ ઓધવજી.

મારારે સ્વામિ બોલોની વાલ્લભાં, જસોમતિ નંદવણા લાલા;
મારારે સ્વામિ.

દેહીરે થઈને જોકુળમાં ભમતી, ખાંજરે કોઈની વાતો નથી ગમતી;
એવારે તમને કોણ મળી ધુલિ, જેણેરે તારૂં ચિતડું લીધું હુંડી;
મારારે સ્વામિ.

વાહલારે તારી વાટલાડી જોતી, આંસુડાં ભરી ભરીને રોતી;
મારારે સ્વામિ.

ભુંડારે લોકે ભરમાવ્યા તમને, તેથી તમે મળતા નથી અમને;
વાહલારે તમને કશુંએ નહીં દહીયું, મોહન વારી મરજી મુજબ રહીયું;
મારારે સ્વામિ.

ઝાઝુરે હવે શું કહીએ તમને, મોહનવર મેહેર કરો અમને;
મારારે સ્વામિ.

એવુંરે સુણી આવ્યા ગીરધારી, દીધું આલિંગન ત્યારે મોરારી;
મારારે સ્વામિ.

પદ ૨૭

જૂહી જૂહી બાજી જીવણાં, જગની જાણુનેરે,
 માવ પીતાની માયા જૂહી, સગાં સહોદર જામે રહી;
 આજગાં થાયે નજરે જાણુનેરે; જૂહી જૂહી.
 હેક રહ્યો શું છવમાં છાકી, ચક્ર પાણીની ફરતી ચાકી;
 કાળ રહ્યો છે તાકી બહુ બાણુનેરે; જૂહી જૂહી.
 અગન થકી જાળગોટા છૂટ્યો, પાણીમાં પરગોટા ફૂટ્યો;
 તનનો દોરો વૂટ્યો, માનવા માનનેરે; જૂહી જૂહી.
 દોરો ભર્યા દુરગધી વાલા, અંગ ઢાંકવા અર્ધજ આલાં,
 નર્કવણાં નવ ટાળા, નર્કની બાણુનેરે; જુહી જુહી.
 દક્ક યદને ફાંગી ફુલ્યો, દુઃખ વણાં દરિયામાં ડુલ્યો;
 જાન વગરના ભૂલ્યો શ્રી સારંગપાણુનેરે; જુહી જુહી.
 ખીવ કરી ખીવમની સાચી, રાગ કરી રહે અંતરમાં રાચી;
 વસિલ આગળ નાચી લેજો લ્હાણુનેરે, જુહી જુહી.
 હમ્મે તો કર પ્રભુની આસાવિન જમમાં સૌ તેલ વમાસા;
 બાપુદાસનોદાસ પ્રભુ પીંછાનેરે, જુહી જુહી.

પદ ૨૮

મોહન તારી માળારે, આકે પહોર મુકુ નડી;
 કહાના અંગે દાળારે, ચિતડેથી મુકે નહિં; મોહન તારી.
 જેમ પપૈએ પિયું પિયું કહેતો રાખી ટેક.
 સસ્સરિતા જળ થકી પિએ નવ ટીપું એક; મોહન તારા.
 તેમ જપું તુંજ નામને, વહાલ ધરી વિશેષ;
 બીબા મધા માળારે, તેની કને યુકું નહિં; મોહન તારી.
 જેમ જરી ચીર બેડહું પનિહાની પડે જાય;

ખોસે ચાસે કર વાળી લે, પણ સુરતા બેઠા માંહે; મોહન વારી.
તેમજ મારી સુરતા લાગી ત્રિકમ કેરે પાય;
વળગે વિષય વાહલારે તેને માથે યુકું નહિ; મોહન વારી.

પદ ૨૦

હે મન ભમરા હૃદયકમળમાં પેશી હરીમય થાને,
જન મૃત્યુ જરા જન્માદિ ભયથી, તું સહજ ટળી જાને;
હે મન ભમરા.
જોઈ ભવાટવી તું હુલ્યો છે, વન વૃક્ષ સરસ ગણી કુલ્યો છે;
થઈ હુલ્લવ વિષય રસે હુલ્યો છે. હે મન ભમરા.
ધન્ધા અતુખમ રસ નીધારે, તો અવસુન્નતરૂને ક્યારે;
જો સિંચાયા પ્રલ્લ જળધારે, હે મન ભમરા.
તે વરૂણ શબ્દ સરસ જોજે, અતુખવિ સંસય જોજે;
અર્થ રસ સ્વાદે તું સદા મોહોજે, હે મન ભમરા.
તે અમૃત રસને નિત્ય ચાખી, તું વૃમ થજે સ્થિરતા રાખી;
ના અન્યમુખે કિચિંત ભાખી; હે મન ભમરા.
સુખપુર્વક કમળ વિષેજ રહેજે, ત્યાં વિરમિ સુગંધ સદા લેજે;
થઈ અમર નસિંહને આ કહેજે; હે મન ભમરા.

ભજન રાગ કાફી.

પદ ૩૦

હુંતો બૂલી મારા હાડાકેરા હાર, હાંહારે,
હુંતો બૂલી મારા મોતીડાંને હાર, જસુનારે આરે સખી-ટોક
એક એક મોતી માફે હાપ્પ સવામાનુરે,
મેતો પ્રેમજ્યુ સોના કેરે તાર. જસુનારે.

સાસુ નઠારી મારી, નથુદી ધુતારીરે,	
આત્થો દિયેરિયો દે છે મુને ગાળ.	જમુનાને.
આ કાંઠે ગંગાને આસે કાંઠે જમુનારે,	
વચમાં ગોકુળિયાં રૂડાં ગામ;	જમુનાને.
વંદારે મનમાં વહાસે રાસ રચ્યોરે,	
સોળસો ગોપિઓ ખેલે કહાન;	જમુનાને.
નિત્ય નિત્ય ઉઠી મારો મારગ રોકેરે;	
આત્થો કાનુડો નંદનો કુમાર;	જમુનાને.
બાઈ મિરાં કહે પ્રભુ ગિરધરનાગર,	
એટલેથી આસો મારો હાર;	જમુનાને.

૫૬ ૩૧

નિત્ય નિત્ય ભજવું ભજવું તારું નામ, તારું નામ મારા સમરે;	
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી,	નિત્ય નિત્ય.
મુતિ એજલીઆં મોરી નિંદ્રા ન આવે,	
વાહલા કાંઈ ન મુઝે ધરના કામ મુને કામ,	
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી;	નિત્ય નિત્ય.
આ કાંઠે ગંગા વાહલાં ઓલી કાંઠે જમના,	
વચમાં ગોકુળાઉ રૂડુ ગામ રૂડુ ગામ રૂડુ ગામ,	
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી,	નિત્ય નિત્ય.
ભાતરે ભાતના ભોજન પિરસ્યાં વાહલાં,	
જમવાને ઘેલો સ્યામ ઘેલો સ્યામ,	
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી,	નિત્ય નિત્ય.
બાઈ મિરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના વાહલાં,	
એલી બાકીના રામ રામ રામરે,	

પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી,

નિત્ય નિત્ય.

પદ ૩૨

બલિહારી રસીઆ ગીરધારી સુંદર સ્યામહો તજી અમને,
મથુરાના વાસી આવા નવ બનીએજી, બલિહારી.
વાંસલડી વાગે વાહલાં ભલુકારા વાગેને,
જગ વાટ લાગે હવે ખારી, સુંદર સ્યામહો તજી અમને-મથુરાના,
જમનાનો કાંઠો વાહલાં ખાવાને દોડે છે,
અકળાવિ દેછે મુને ભારી સુંદર સ્યામહો તજી અમને-મથુરાના,
વંદાવનકેરી શોભા વમવિણુ અમને નવ લાગે દીઠી હવે સારી,
સુંદરસ્યામ હો તજી અમને,-મથુરાના વાસી.
ગોવર્ધન તોળ્યો વાહલાં, ટચલી આંગળીએ,
ને અમપર ઢોળ્યો ગિરધારી,-સુંદરસ્યામ હો તજી,
બાધ મિરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ વાહલાં,
શુધ લેન્ને હવે મારી, સુંદરસ્યામ હો તજી અમને-મથુરા.

પદ. ૩૩

મારો હંસલો નાનો દેવજી જીનું તો થયું,
જીનું તો થયુંરે પાંજર પડ્યું તો રહ્યુંરે; મારો.
કુંડી કુંડી કાયા રામા, જીડી જીડી માયારે (૨)
કુડાતો દિલાસા અમને દઢતો ગયોરે, મારો.
આરે કાયાની સાથે પ્રિતો બંધાણી રામા (૨)
પડી ગયા દાંવ, રેખુ પડ્યુંતો રહ્યુંરે, મારો.
કાયાનો ગઢ હંસા ડોળવાને લાગ્યોરે (૨)
ઉઠી ગયો હંસ પાંજર પડ્યું તો રહ્યુંરે, મારો.
બાધ મીરાં ગાય પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાહલાં;
છેલ્લી બાકીના રામેરામ, મારો.

બોલમાં બોલમાં બોલમારે, રાધાકૃષ્ણ વિના બીજું બોલમાં ટેક.
 સાકર શેરડીના સ્વાદ વજીને, કડવો લીમડો તું બોલમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 હીરામાણિકની ખાણ વજીને, કાચ કથીરીઓ તોલમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 ચાંદા સુરજનું તેજ વજીને, આગીઆ સંગાથે પ્રિતિ જોડમારે;
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 ગંગા જમનાનું જળ વજીને, ખાખોચીઆને બોલમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 આંખાં વક્ષની છાયાં મેલીને, પોટનું થુબકું ઠોલમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ મીરધરના ગુણ અમૃત મેલીને વિષ ઘોળમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.

નાગ-દમણ.

પદ ૩૫

નાગણુ-જળકમળ તું છાંડી જ બાળા, સ્વામિ હમારો જગસે,
 જગસે તુંને મારસે મુને બાળહત્યા લાગશે; જળકમળ.
 કહેરે બાળક તું મારગ ભુલ્યો કે તારા વૈરીએ વળાવ્યો;
 નિશ્ચય તારો કાળજ ખુલ્યો, અહીંઆતે શીઘ્ર આવિઓ, જળકમળ.
 કૃષ્ણ-નથી નાગણુ હું મારગ ભુલ્યો, નથી મારા વેરીએ વળાવીઓ,
 મથુરા નગરીમાં જુગદું રમતાં, તારા નાગનું શીઘ્ર હું હારીઓ,
 જળકમળ.

નાગણુ-રમે રડો રપે પુરો, દીસે કોડીલ કોડામણો,
તારી માતાએ કેટલાં જન્મઆં, તેમાં તું અળખામણો,

જળકમળ.

કૃષ્ણ-મારી માતાએ બેઉ જન્મમાં તેમાં હું નટવર નાનડો;
જગાડ તારા નાગને, મારું નામ છે કૃષ્ણ કાળીઓ, જળકમળ.
નાગણુ-લાખસવાનો મારો હાર આપું-આપું રે તુજને દોરીઓ,
એટલું મારા નાગથી છાનું આપું, આપુરે તુજને ચોરીએ,

જળકમળ.

કૃષ્ણ-શું કરું નાગણુ હાર તારો, શું કરું તારો દોરીઓ,
શાનેકાજે નાગણુ તારે, કરવી ધરમાં ચોરીઓ. જળકમળ.

નાગણુ-ચરણચાંપી મુંઝ મરડી, નાગણુ નાગ જગાડીઓ,
ઉઠોરે બળવંત કોઇ, બારણે બાળક આવીઓ; જળકમળ.

નાગ-કૃષ્ણ-બેઉ બળીઆ સાથે વળીઆ, કૃષ્ણે કાળીનાગ નાથીઓ,
સહસ્રકૃષ્ણાં કુંકવે જેમ ગમન ગાજે હાથીઓ, જળકમળ.

નાગણુ સૌ વિલાપ કરે, જે નાગને બહુ દુઃખ આપશે,
મથુરાનગરીમાં લઈ જઈ, પછી નાગનું શીશ કાપસે, જળકમળ.
નાગણુ-એકર જોડી વિનવે, સ્વામિ મુકો હમારા કંથને,
અમે અપરાધિ કાંઈ નવ સમજ્યાં, નવ જોલખીયાં ભગવંતને,

જળકમળ.

થાળ ભરી સગ મોતીએ, શ્રીકૃષ્ણને વધાવિઆં,
નરસંહિઆના નાથ પાસેથી, નામણે નાથ છોડાવિઆ;

જળકમળ.

રાંગ લાગણી.

૫૬ ૩૬

હાથ ચક્રત્રિશુળ ખિરાળે, અલેખ જગાવું તેરી નગરીમે,
શ્રીકૃષ્ણકે દરસન કરને આએ, આએ સદાસીવ ગોકુલમે,
જટા મુકુટપર ખીરાળે, સ્વરૂપ લીઆ કોઇ અધિકારી,
ગળે રૂંદકી માળા ખીરાળે, ચંદ્રમાં શોર ઉપરેરે. ટેક.

શેષનાગ ગળે લીઆ લપેટી, આલમ ભક્તિ દુર કરી,
કોણ મુલકસે આયા જોગી, દેખ્યાજી ગોકુલ ફરી,
આપે બ્રહ્મા આપે વિષ્ણુ, આપ નરહર અધિકારી,
ઉનકી લીલા ઓહી જાને, ઉનકા અંતરહય પ્યારે,
ગલીગલીમે અલેખ જગાવે, ઐસા ભોળાશંકરરે, હાથ. ૧

ખડે રસ્તેથી અલેખ જગાવત, આએ નંદકે મોહલેમે,
મંદીર ખેડા હય જસોદા મૈયા, અવાજ ઉતરા કાનુમે,
ખહાર નિકલકર આઈ જસોદા, ખડી રહી દરવાજેમે,
જોગેશ્વરકા સ્વરૂપ દેખકર, વિચાર કરવીહય દીલમે, હાથ. ૨
થાળભરી કંચન લાઈ, દ્યો બાવાજી તુંમ જોળીમે,
શિવજી કહે માઈ અમ નહીં લેતે, લે જાવ માઈ અપને ધરમે.

ચાર પુટકા સોનારૂપા, ભર્યો હે માઈ મેરી જોળીમે,
અમે યોગીશ્વર વનકાવાસી, આએ શ્રીકૃષ્ણ દરસનકું. હાથ. ૩
તેરા બાળકકા દરસન કરકે ફીર જાઉગા બાઈ મે' બનમે,
જલદી લાવ માઈ તેરા બાળકકું, કાંઠાં છુપાયા હે ધરમે,
તેરા બાળકકી સુરત દેખતે આએ, સદાસીવ ગોકુલમે,
શરીર તુમારો કળાપીળા, સુરત જેસી વામનકી,
મેરું બાળક કલકા જન્મયા, નજર લાગે કોઈ સખીયનકી,

મેરા બાલક કલકા જન્મયા, ધરમેસે નહીં લાવું મે,
 હઠ કર જોગી ખડા રહ્યાં, જળ ખેડાયે દરવાજેમે,
 કહે બાવાજી સુણો જસોદા, તેરા બાલક નહીં દરનેકા,
 ત્રણ લોક એહી ડરાવે, દાતા હય આ ત્રીલુવનકા,
 સુરવર મુનીવર નારદ સારદ સ્મરણ સખ કરને ઉનકા,
 એસા બાળક તુંને જન્મઆ, કામ સુધાર્યો ભક્તાનકા,
 ચાર ખુટ નવ ખંડ પૃથ્વિમે, રાજ હુવા તુજ બાળકકા,
 ઘેલી જસોદા ભુલી શીરતહય, એ બાળક નહીં દરનેકા,
 મનમાં સમજી ચલી જસોદા, લે આઠ શ્રીકૃષ્ણનકુ,
 ચાર ચતુરભુજ પાવપિતાંબર શીશ મુગટ સોહે ઉનકું,
 હોઠ દોનુકી નજરાનજરી, શિશ નમાયા શ્રીશંકરકું,
 ચરણ ધોઠ ચરણામૃત લીધાં. શોગીનાદ બજી આંહે,
 મૃદુ હસકર કહવ સદાશીવ, જન્મ લીઆ ગવલન ધરમાંહે,

પદ ૩૭

નાસ કેસે ગજકો બંધ છોડાયો, એહીં અચરત મોહે આયો નાસ કેસે,
 ગજ એર આહ લડત જળભીતર, લડત લડત ગજરાયો,
 જળ જવપુર સુંઠ રહી જળ ઉપર, તળ હરી નામ પોકાર્યો,

નાથ કેસો.

સ્વપરીકે ખોર સુદામકે તાંડુલ, રચી રચી ભોગ લગાઓ,
 દુરયોધનકો મેવાહી ત્યાગ્યો, બાજી વિદુરપર પાઓ, નાથ કેસો.
 પેઠે પાતાલ કાળીનાગ નાથ્યો, ફેણ ઉપર નત્ય કરાઓ,
 ગીરીગોર્વધન કરપર ધાર્યો, નંદ ધેર લાલ કહાઓ, નાથ કેસે.
 અગાસુર માર્યો બગાસુર માર્યો, દાવાનળ પાન કરાઓ,
 રથંબ ફેડી હીરણ્યકશ્યપ માર્યો, નરસંગ નામ ધરાઓ. નાથ કેસે.

અન્નમેળ ગળ ગુણકા વારી, દ્રૌપદીકે ચીર પુરાઓ.
 પયપાન કરતાં પુતના મારી કુખજીકો રૂપ બનાઓ, નાથ કેસે.
 દુરયોધનકો માન ઘટાઓ, મોલી ભરંસો આઓ,
 સખ સખીયન મીલી કંગન બાંધ્યો, રેશમ ગાંઠ બથાઓ, નાથ કેસે.
 છુટે નહીં રાધાજીકો કંગન, કેસેઃએ ધનુષ્ય ઉઠાઓ,
 ખોલ કોટડી પાદલ ધાઓ, ગરડકુનાજ સંતાઓ, નાથ કેસે.
 જોગી જોકો પ્યાન ધરત હે, ધ્યાન ધરત નહી આઓ,
 સુરદાસ પ્રભુ તિહારો મીલનકું જસોદાકી ઘેન ચરાઓ નાથ કેસે!

૫૬ ૩૮

નાથ તુમ જાણત હો સખ ઘટકી, નાથ તુમ જાણત હો,
 મીરાં ભક્તિ કરે પરગટકી, નાથ તુમ જાણત હો સખ ઘટકી,
 ધ્યાન ધરી મીરાં મનમાં સંભારે, સેવા કરે શ્રીરધુવરકી,
 શાલિંગરામકું તુલસી ચઢાવત, બાલવિલક ખિચ ટપકી,
 નાથ તુમ જાણત,
 શ્રીકૃષ્ણ મંદીરમાં મીરાંબાઈ નાચત, વાલ મૃદંગ વાગે ચુટકી,
 પાદમે નેપુર રમજીમ ખાજત, લાજ સંભારે ધુંધટકી,
 નાથ તુમ જાણત.
 વિષ્ણો પ્યાલો રાણાજીએ ભેજ્યો, સાધુ સંગાથે મીરાં અટકી,
 લલ ચરણામૃત પી ગઇ મીરાં, શિશ બની અમૃતકી,
 નાથ તુમ જાણત.
 ઘરકી નિસરી ચલારે કેદારે, શિરપર ગાગર મટકી,
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ નાગર, જેસી દોરી ખેંચત નટકી,
 નાથ તુમ જાણત.

પદ ૩૯

ઉઠ સજ્જન ભોર ભઠ, હરીભજન ગારે (૨)	ટેક
પશુપંખી જીવજંત સંત હો પુકારે,	ઉઠ.
ભોર હું બજત હું પ્રભુ નામ તહારે,	
સુખમે ન સોહાવે, આજ સુદલ દીન પીયારે,	ઉઠ.
કરત હું કરજોડી વિનંતિ તેરે દારે,	
દુઃખ દલિદ્ર સંકટ મેરે, પ્રભુ તું નિવારે.	ઉઠ.
જાકો શુભ નામ લેવ, પાપ ગયે હારે,	
સકળ જગત સ્વામિ, તુંને રમી જીગત ભારે.	ઉઠ.
સૂતો જગનાથ કીએ, પાય હએ એ પાર,	
સાગરભવ કોન વેદ ઉત્તર જાઉ પારે,	ઉઠ.
શીરૈશ જ અંતર ભજન કરે, તોજ પ્રભુ તારે,	
તનમન સેવા ખીજ સદા રહોં ન્યારે,	ઉઠ.

પદ ૪૦

તત્વદર્શીનો મહીમાં.

રાગ કાનુડો.

અકળકળા ખેલતનર જાની, જેસેહી નાવ હીરેદીરે દશે દિશ,
 શ્રુવ તારેપર રહત નિશાની, અકળકળા ખેલતનર જાની,
 ચલન વલન અવનીપર વાકી, મનકી સુરત આકાશ કેરાની,
 તત્વ માસ ભયો હે સ્વતંતર, જેસે હીમહોત હે પાની,
 અકળકળા.

કુટ્ટી આદ્યઅંત નહિ પાયો, જઈ ન સકત જહાં મન-પાની,

લાધર સ્થિતિ ભઠ હે જિનકી, કહી ન જાત એસી અકથકહાની,
અકળકળા.

અજળ ખેલ અદ્ભુત અનુપમ, જાકું હે પહિયાન પુરાની,
ગગનહીં ગ્રેખ ભયાનર ખોલે, એહી અખા જાનત કોઇ અગાની,
અકળકળા.

પદ ૪૧

તૂષણા તું ન ગઇ મેરે મનસે
ખેરખેર તો કુસમ જાઓ, છૂટે ન કોટી જાતનસે, તૂષણા.
પાકે કેશ જન્મકે સાથી, નજર ગઇ નેનનસે.
થાકે પદ કર કંપન લાગે, લાજ ગઇ લોકનસે, તૂષણા.
દુટે દસનખચન કહી આવત, સોભા ગઇ મુખનસે,
અવન સુને નહી ખચન કોસીકા, જોર ગયો ઇન્દ્રિયનસે, તૂષણા.
વાતપીત કદ આઇ ગૂચો હે, સૂતહુ ખોલાવે કરનસે,
ભાઇ ભત્રીજા પ્રેમ પીયારા, નારી નિકાસત ધરનસે, તૂષણા.
અખ તું ત્રિભુવન નાથ ભજી લે, લોભ ન કર પરધનસે,
તુલશીદાસ આશ ન મીટેગી, બિન રઘુનાથ ભજનસે, તૂષણા.

પદ ૪૨

રાગ કાનહારો.

શ્રીકૃષ્ણ કૃપાબીન કૌન ઓધારે, ટેક.

નામ લીએ સિધસિધ ઉપજન હે, ઓર દેવ સખ મંગનહારે,

શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૧

અનુનિ બિમ યુધિષ્ઠિર રાજા નિકુલ સહદેવ મહાખલ ભારે,
કેશવકંઠ જળ લાગે દુઃસાસન, વળ દુપદી હરીનામ પુધારે,

શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૨

નગન ન હોત ચકીત ભર્મ : સન્યા, ખેંચત ચીર દુઃસાસનહારે;
ભાતભાતકે પિતાંબર ખરસત, ચાકે શિરપર નંદુહારે. શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૩
પિતા હેતુ પ્રહલાદ પુકારે, શ્રીકૃષ્ણ શ્રીકૃષ્ણ હમ સરણુ તિહારે,
સેવકકે કહ્યાણુ કરનકો, પ્રગટે ત્રસિહ થાંબ મોઝારે,

શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૪

જોહરી ભજે ભજે હરીવાકું, ભક્તકાળ પ્રભુ બિરદ સંભારે,
સુરદાસ દહે પ્રભુ અપનેજનકો, આચે શરણુ પ્રભુને કનહારે,

શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૫

પદ ૪૩

જમકા અજખ તડાકા જે, તું ક્યાં જાને લડકા જે ટેક.
ખડે મિળંજી કહેડે ખેડે, તકિઆ બિછાવત સાજા,
માર ઝપાટે જમ લે જાવે, જ્યું તેવરકું બાજા, જમકા.
નવખી મર ગયે દશખી મર ગયે, મર ગયે સહસ્ર અઠ્યાસી,
તેત્રીસકોટી દેવ મર ગયે, પડે કાલકી શાંતી. જમકા.
ધીર મર ગયે ચેગમ્બર મર ગયે, મર ગયે જંદા જોગી,
જપીતપી સંન્યાસી મર ગયે, મર ગયે હકીમ રોગી, જમકા.
ત્રીનલોકપર છત્ર બિરાજે, સો હુંટે કુંજબિહારી,
કહેવ કબીરા પાખરીઆ હુંટયા, તો સ્થવ કોણુ બિચારી,

જમકા.

પદ ૪૪

તનકા નહીં બરોસા જે, દેખે ક્ષણ તમાસા જે-ટેક.
ખડે રાજ્યમે સાજા ખીરાજે, મત જોતો સુખ બેલા,
કોઇ કીસીકા નહીંરે ચારો, આખર જાના અકેલા, તનકા.
આપચીપકે પધડી ખાંધી, ઉપર પેંચ સવાઇ,

સુછો મરડકે દરપણુ દેખે, હાલ શ્રીર ગદ્ય બાધ. તનકા.
 કહેત કખીરા સુનો બાધ સારગ સીધા સવારા,
 નજર ખોલકર દેખો યારો, એ સખ જુઠ પસારા, તનકા.

પદ ૪૫

જાધર હરીકથા નહીં કીર્તન, સંત નહી મિજખાના,
 વાધર જમડે ડેરા દીના, સાંજ પડે સમસાના; જાધર.
 મેરી મેરી કરતો મર ગયો મુરખ, મિલ્યો નહી માન ગુમાના,
 સંત પુરપત્રી સેવા ન કીધી, કીસખીધ હોવે કલ્યાના, જાધર.
 કાલ્યા કુલ્યા કયા શ્રીરત હે, કયા દીખલાવત અંગા,
 પલક એકમેં ફના હો જાયગા, નૈસા રંગપતંગા, જાધર.
 જ્ઞાન ગરીખીને પ્રેમ ભક્તિ, જ્યાં સલ નામ ગુલવાના,
 વ્રેહ વૈરાગે ગુરગમ જાયે, વાધર કોટી કલ્યાણ. જાધર.
 દરદુઝામેં દખાઇ રહ્યો ભારે, કયા ખુદા કયા જવાના,
 કહેત કખીરા સુનો મેરે સાધુ, છોડ દો અભિમાના; જાધર.

પદ ૪૬

સતસંગનો રસ આખ, પ્રાણી તું તો સતસંગનો રસ આખ;
 પ્રથમ લાગે કડવોને તિખો. પછી આંખાં કરી સાખ; પ્રાણી.
 સતસંગગથી જે ધડીમાં મુક્તિ, વેદ કરે એની સાખ; પ્રાણી.
 આરે કાયાનો ગર્વના કીજે, અંતે થવાની છે ખાખ; પ્રાણી.
 હાથીને ઘોડા માલ ખજાના, એકે નહીં આવે તારી સાથ; પ્રાણી.
 કાચીરે કાયા કોટડી જેવી, હળવાં નહીં લાગે વાર; પ્રાણી.
 કાચોરે કુંપો, જળે ભર્યો છે, ગળતાં કુટી જાયે પાર; પ્રાણી.
 કહી કખીરા સુનો બાધ, સાધુ એ છે મુક્તિ તણું દાર. પ્રાણી.

पद ४७

अरे मन स्मोत प्रभु के भजनमे; (ध्रुव)
 लटकत फिरत स्वानकी नाहीं, उदर भरत के जवनमे; १
 आण पलु लडकन संग जेव्यो, आया पुढापा पदनमे; २
 नाडक कष्ट दीयो जननीको, जन्म गमायो पावनमे; ३
 कहव कपीरा सुनो भाध साधु, जेनर प्रभुसे जे भूप होई है; ४
 सूप नहि भय है स्वप्न मे;

आरती ज्ञाननी.

पद ४८

रागदेश आरती ताल द्वादशे.

आरति सदाही होत, संतनं घट मांडी;
 अक्ष ज्योत, प्रगट भई, विकसत हरसाध; आरति.
 भेद के वाञ्छन आजे, ज्ञान धूप छुप न लागे;
 समता चित छांय रही, लज्जा गुनगाध; आरति.
 प्रेमकी जेआति लागी, सकल अक्ष ज्योत जगी;
 अनुभवसे दुमन भाध, एक संग भीलगाध; आरति.
 साध धुन शंभपुर, भेद भरमकी ओ चुर;
 धित उत सणी चिद्र स्वरूप, आत्म हरसाध; आरति.
 कहे कवि लोक दास, आश्चर्य गुह कीयो प्रकाश;
 अति उल्लास होत जयां, जन्म भरलु नाहि; आरति.

पद ४९

सजसे उंची प्रेम सगाध; सजसे. (१)
 दुर्योधन के मेवाही, त्यागयो शाक विदुर धरपाध;
 जुडे इल सजरी के आगे, अहुं विधि प्रेम लागी; सजसे.

પ્રેમ કે બસ ખરત નૃપ સેવાકીળ, આપ બને હરનાઈ;
 પ્રેમ કે બસ અરજીન રથ હાંક્યો, ભુલ ગયે ઠકુરાઈ; સખસે.
 એસી પ્રિત બઢી વૃંદા વનમે, ગોપીયન નાય નગાઈ;
 સુરદાસ કહે ઇસ લાયક નહીં, કહાં લગી કરે બડાઈ; સખસે.

કવિ સત્યદાસ.

પદ ૫૦

પ્રાતઃ સમય સુમિરો ચિત્ત હે, રંધુનંદનકો સુખ જીવન બયો;
 મનદ મનોહર હે મુસિકાની સુકોમળ, વૈન લલાટ સુહાગ્યો; પ્રાત.
 આપત્ત લોચન કાનન લૌ, મકરાકૃતિ કુંડળ ગાંડહી છાગ્યો;
 ભક્તનકે મનમોહ બઢાવત હે, કવિ સત્યસદાશ્રુવિગાગ્યો; પ્રાત.
 પ્રાતઃ સમયે રંધુનંદનકે કર કંજનકો. સુમિરો હિત માની;
 ભક્તનકો સુખદાયક ઐર વરદાયક પૈ ચલકો દુઃખદાની; પ્રાત.
 જો મિથી લેશ સભા શિવ ચાંપહી, ખંડન કીન ગ્રહો શીવપાની;
 ચાહત હે કવિ સત્ય વહીકર, શીરનાથ ઘેરા જન જાની;

પદ ૫૧

સુમરનર રામનામ સુખધામ (૨) ટેક.

જન્મ મરણકે બંધન છુટે, પૂર્ણ હો સખ કામ, સુમર.
 લાલચ વંજ વિષયોકા મનસે નહીં ધનસે આરામ;
 હરિકે ચરણકમળકા ચિન્તન, કર લે આઠો ઠામ; સુમર.
 દીન દીન, પળ પળ, છીન છીન, ઉમર આંખીતિ જામ વમામ;
 નથર કાયા, થીર કર, માને, ભુલા ફીરે નિકામ; સુમર.
 બિન હરિભજન મુક્તિ નહીં હોવે, ફીર જન્મ શુભામ;
 ચૌરાશી લક્ષ જીવનમે, નહિ પાવે વિશામ; સુમર.

પ્રભુકા નામ જ્યો નિત્ય મનસે, લગે નહી કષ્ટ દામ;
અક્ષાનંદ મોક્ષપદ પાવે, જોહાવે નિષકામ;

સુમર.

પદ ૫૨

ભજ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામા;

રામનામ વેદમૂલ, તાસમ નહીં ઔર તુલ;

જનન મિટવ ત્રિવિધ શુલ, છૂટવહી ભવ આમા. ભજરામ.

રામનામ, વિમલ, નિર, સંતન, સંત, સંગ ધીર;

ગાવત સુરનર મુનિવર, પાવત નિજધામા; ભજરામ.

રામનામ, કમળકુલ સંતન મન ભ્રમર ભુલ;

જુમી જુમી પિવત અમૃત કરી પાના; ભજરામ.

રામનામ, નિરાકાર, તુલશીદાસ નમસ્કાર;

દીજે પ્રભુ ભક્તિદાન, પલ્લપલ હરિ નામા; ભજરામ.

સદા સુખિયા કોણ.

પદ ૫૩

સદા સુખિયા જગતમાં, સંત, દુરિજન દુઃખીયારે;

ન આવે અકળામણનો અંત મુરખ મન મૂખિયારે; સદા.

રૂવે રાતદીવસ બહુ રાંક, રખે મન ભટકેરે;

વડો પૂર્વ જન્મનો વાંક, ખરેખર ખટકેરે; સદા.

તાલેવંતને અતિ છે ત્રાસ, ધાક છે ધનનીરે;

રખે થઇ જશે નાણાંનો નાશ, મહાવ્યાધિ મનનીરે; સદા.

સોભાસણ ધણીનો સંતાપ હુકમ કરે હાલીરે.

વિધવાના તો પૂરણ પાપ, આખી ઉમર આશીયાળારે; સદા.

વિન પ્રણેહાં મનમાં ભુજામ, ફામટ જેવાં ફરીએરે;

પરણેલાં ધણું પરતાય, હવે કેમ કરીએરે, સદા
 પુત્રવંતીઓ કુટે છે પેટ, છકી ગયા છઠ્ઠિઆરે;
 ક્યાં લગી કરીએ તારી વેઠ, કાળાં મોનાં કષ્ટઆરે; સદા
 જેની રહે છે કુંવારી કુંખ, એતો દાળે આંસુરે;
 જગમાં જન્મ ગુમાવ્યો આજ ગયો બધો ક્ષાંસુરે; સદા
 કુળવંતા કરે છે કકળાટ, વધી ગયાં વાદારે;
 પ્રભુ શીદ સરજાવ્યાં આંહી, સરજાવાસે નહી દાંદારે; સદા
 જેને પ્રપંચ ઉપર પ્રિય તેતો જુરે ઝાઝુરે;
 રૂપિરાજની સમજે રીત, તે સુખ વાળુરે; સદા

સ્તુતિ.

શ્રીરામચંદ્ર કૃપાળુ ભજમન હરણુ ભવભય દારણુ,
 નવકંજ લોચન કંજ મુખકર કંજપદ કંજરણુ;
 કંદર્પ અગણીત અમિત છપ્પી નવનિલ નિરંજ સુદિરં,
 પટ પિતમાન હું તડીતરચી સુચી નૌમી જનકસુતાવરં;
 શિર મુગુટ કુંકુંલ તિલક ચાંર ઉધાર અંગ વિભુપણુ,
 અન્નતુલુજ સરચાપધર સંગ્રામ જીત ખરદુષણુ;
 ભજદીનખંધુ દિનેશ દાનવ દલન દુષ્ટ નિકદનં,
 રક્ષુનંદન, આનંદ, કંદ, કૌશલ્યા, ચંદ્ર, દસરથ, નંદનં;
 દત્તિવદત્ત તુલશીદાસ શંકરશેષ મુનીમન રંજનં,
 મમરૂદેય, કંજ નિવાસ કરં, કામાદિ, ખલદળ મજનં.

હે રામા પુરુષોત્તમાઃ નરહરિ નારાયણા કેસવા
 હે ગોવિંદ ગરુડધ્વજા ગુણ નિષે દામોદર માધવા

હે કૃષ્ણ કમળાપતિ યદુપતિ સિતાપતિ શ્રીપતિ
 હે વૈકુંઠાધિપતિ ભવ પતિ લક્ષ્મિપતિ પાહીમામં
 આદ્યો રામ તપોવનાધિ ગમનં હવવા મૃગ કાંચનં
 વૈદેહી હરણું જટાયુમરણું સુગ્રીવ સંભાષણું
 વાલી નર્મદલન સમુદ્ર તરણું લંકાપુરી દાહનં
 પ્રશ્નાદ રાવણ કુંભકર્ણુ હનનં એ તદ્દશ્રી રામાયણું.

ભાગવત.

આદ્યો દેવકીદેવ ગર્ભજનનં ગોપી ગૃહેવર્ધનમ્
 માયા પૂતન જીવિતાપહનનં ગૌવર્ધનોદ્ધારણમ્
 કંશ શિરછંદનં કૌરવાદિ હનનં કુંતિસુતા પાલણમ્
 એ તદ્ભાગવત પુરાણકથિતં શ્રીકૃષ્ણલીલામૃતમ્
 હે રામાનુજ હે જગત્ ત્રયગુરં પુન્ડરિકાક્ષપ્રભુ
 હે ગોપીજનનાથ પાલયપરં શાનં વિનાતવિવિતાં
 કરતુરિ તિલકં લલાટ પટલે વૃક્ષ સથલે કૌસ્તુભમ્
 નાશાયૈ વરમૌઢિતકમ્ કરલલે વેણુઃ કરે કંકણમ્
 સર્વાંગે હરિચંદનં સુલલિતં કંઠેય મુક્તાવલિમ્
 ગોપાસ્ત્રિ પરવેષ્ટીતો વિજયતે શ્રીગોપાળ યુદ્ધામણીમ્
 અચ્યુતમ કેશમં શ્રીરામ નારાયણં,
 શ્રીકૃષ્ણ દામોદરં શ્રીવાસુદેવંહરીં;
 શ્રીધરં માધવંશ્રીગોપીકાવલ્લભં,
 શ્રીજનકી નાયકમ્ શ્રીરામચંદ્ર ભજે.

ૐ શાન્તિ:

શાન્તિ:

શાન્તિ:

સુભાસ.

શાન્તિવિજય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં હજરશાહ કેશવભાઈ પટીલ

અને મલિકલાલ મણિભાઈ દ્વારા

૪ દીકરાઓ—અમદાવાદ.
